

KEPLER62

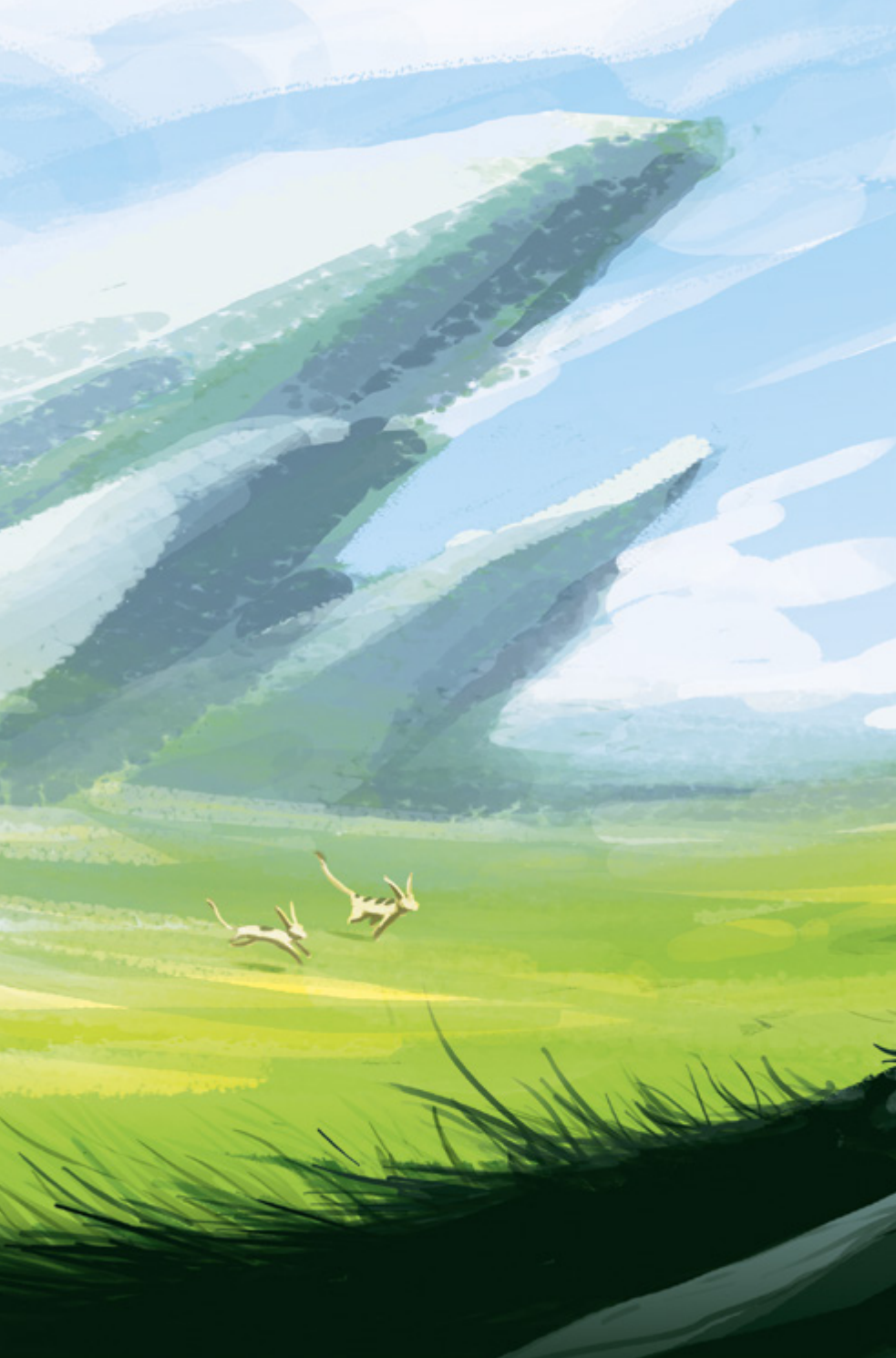
— UUSI MAAILMA —

KAKSI HEIMOA

KEPI...
— UUSI M...

CER62 RAILMA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

TIMO PARVELA

KUVITUS

PASI PITKÄNEN

KAKSI HEIMO

Vuonna nolla tähtipurjehtijat Pinta ja Santa-Maria laskeutuivat Kepler62 e -planeetalle. Sisarukset Marie ja Olivia, veljekset Joni ja Ari, Svetlana, Min-Jun, Lisa ja pian saapumisen jälkeen menehtynyt Albert olivat pioneereja, Ensimmäisiä. Heidän mukanaan paratiisiin luikerteli salamatkustajana myös käärme, kavala asetehtailija Vallvik, joka aikoi tuhota planeetan alkuasukkaat tehdäkseen paratiisista paikan, jonne Maan eliitti voisi paeta maapalloa uhkaavaa tuhoa.

Ensimmäiset onnistuivat estämään kauhean suunnitelman ja saivat välitettyä viestin maapallolle. Eliitin sijaan planeetalle saapui joukko Maan lapsia ja heidän mukanaan toivo.

Teksti © Timo Parvela 2018
Kuvitus © Pasi Pitkänen 2018
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Werner Söderström Osakeyhtiö 2018
Graafinen suunnittelu Pasi Pitkänen

ISBN 978-951-0-43328-7

Painettu EU:ssa

1.

Kani kallisti veikeästi päätään ja suki korviaan, jos ne nyt edes olivat korvat, ja jos se nyt edes oli kani. Aurinko kultasi sen turkin ja siinä iltapäivän valossa se oli universumin söpöin olento. Ja silti se oli hirviö, joka uhkasi tuhota heidät.

– Kuiskaajien suojelusta, Joni toivotti Lisalle, joka ilmestyi hänen viereensä.

Tyttö ei näyttänyt kuulevan, ei ainakaan vastannut toivotukseen.

– Suurin kaikista elämän salaisuuksista on toivo?

– Niin hän sanoi. Uudestaan ja uudestaan. Se oli sellainen mantra, jota toistetaan, kun olo on huono.

– Uskotko siihen? Lisa katsoi Jonia tutkivasti.

– Uskon, että Ari tarvitsi toivoa.

– Mutta uskotko sinä, että toivoa vielä on?

Poika liikahti hermostuneesti, vaihtoi painoa jalalta toiselle ja sitten, vastaamatta kysymykseen, läiskäytti kätensä yhteen. Pörröinen otus vilahhti koloonsa silmää nopeammin, mutta viereisestä kolosta ilmestyi toinen kuin kyseessä olisi ollut jokin alkeellinen peli. Joni tuhahti turhautuneena ja kumartui tutkimaan tuhoja.

Se oli nyt jo kolmas kerta, kun yhdyskunnan viljelykset oli tuhottu. Perusteellisesti. Maasta tuoduista siemenistä kasvatetut porkkanat oli syöty. Kurttulehtiset salaatinkorvikkeet oli silputtu paloiksi. Omituisen muotoiset ja vähän kitkerät Kepleriltä löydetty palkokasvit; kaikki kadon-

neet parempiin suihin. Punakeltaiset, niin ikään planeetalta löydetyt ja pursukkaiksi nimetyt kasvikset; mennyttä. Kaikki vilja, tallottu. Jos mahdollista, tuho oli tällä kertaa vieläkin perusteellisempi kuin aiemmin.

– Uskon. Haluan uskoa, että meillä on vielä toivoa. Vaikka kuinka paljon, Joni sanoi ja pudotti raadellun porkkanan jäännökset maahan. Hetken epäröityään hän kuitenkin poimi ne takaisin ja jyysti hampaillaan pienen oranssin palan naatin juuresta Lisan katsellessa häntä totisena. Joni tunsu samassa huonoa omaatuntoa. Hänen olisi pitänyt tarjota ensin Lisalle, mutta nälkä... – Pakkohan se on. Eihän tässä muuten ole mitään järkeä. Kyllä me tästäkin selviämme. Onhan meillä vielä kuitenkin siemeniä jäljellä? Joni katsoi nyt vieressään olevaa tyttöä silmiin.

Oli Lisan vuoro hermostua. Luvut olivat selvät. Kaikkea Maasta tuotua oli liian vähän varastossa ja uusien, planeetan omien syötäväksi kelpaavien kasvisten testaamiseen meni liikaa aikaa.

– Svetlanan mukaan jäljellä on enää kaksi, Lissa melkein kuiskasi.

– Kaksi? Kaksi mitä?

– Kaksi yritystä vielä ja sitten olemme käyttäneet sekä siemenet että myös muonavarastomme loppuun. Eikö sinunkin mielestäsi olisi paljon parempi, jos me valmistaisimme aseita, joilla voisimme tappaa nuo kanit?

Joni vilkaisi ystäväänsä ja pudisti päätään. Ari oli ollut asiassa ehdoton. Ei aseita. Ei edes metsästykseseen. Ansat saivat riittää, vaikka näyttikin

siltä, että nämä kanintapaiset otukset olivat liian ovelia mennäkseen niihin.

– Sinähän tiedät, mitä Ari...

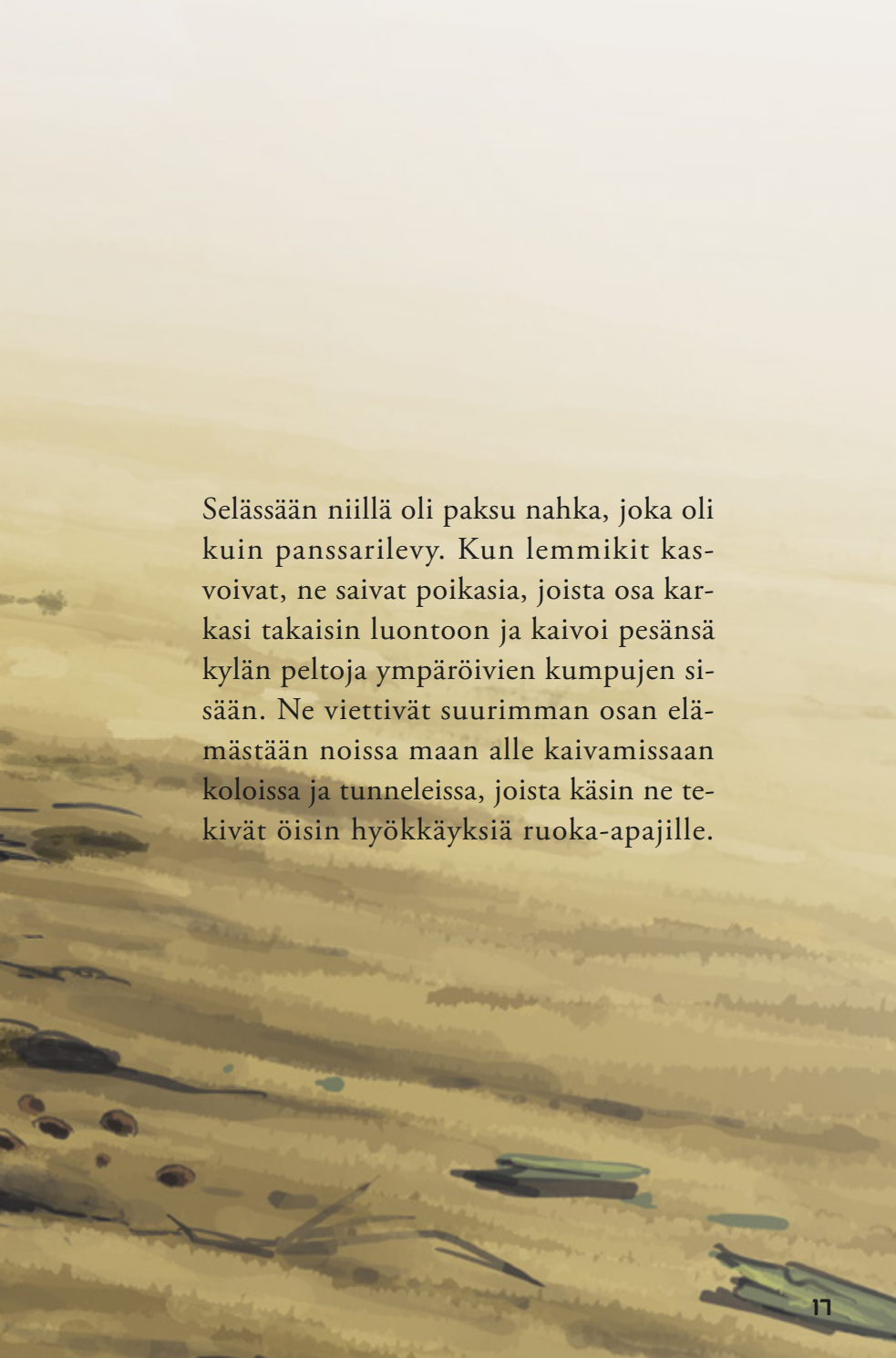
– Tiedän tiedän, Lisa kiirehti sanomaan.

– Minusta vain tuntuu, että hän oli väärässä. Hän ei ajatellut asiaa loppuun. Eivät aseet tapa, vaan niiden käyttäjät. Me voisimme valita luotettavia tyyppejä ja antaa heille oikeuden kantaa aseita.

Joni vilkaisi tuimasti tyttöä, joka napsautti suunsa kiinni. Aurinko tykitti taivaalta vielä kuumana, lähes valkoisena pallona, vaikka se laskisi jo hetken kuluttua. Keplerin villisti vaihtelevat säätilat ja vuodenajat tekivät elämästä haastavampaa kuin kukaan oli kuvitellut. Paratiisimaiset kasvukaudet olivat yhtä nopeita ja kiihkeitä kuin niitä seuraavat pikatalvet ja myrskyt. Ja sitten olivat nämä hirviömäiset tuholaiset, joilta ei säästynyt mikään syötäväksi kelpaava.

He kutsuivat niitä gangstakaneiksi. Eivät ne kyllä edes juurikaan muistuttaneet kaniineja muuten kuin pitkien, korvamaisten ulokkeidensa ansiosta. Joku oli löytänyt kolme orpoa poikasta ja tuonut ne leiriin lemmikeiksi. Suurisilmäiset otukset olivat alkuun olleet kaikkien mielestä tosi söpöjä ja kesyjäkin. Niillä oli vahvat jalat ja lapiomaiset etutassut, joiden avulla ne saattoivat silmänräpäyksessä kaivautua maan alle.

Selässään niillä oli paksu nahka, joka oli kuin panssarilevy. Kun lemmikit kasvoivat, ne saivat poikasia, joista osa karkasi takaisin luontoon ja kaivoi pesänsä kylän peltoja ympäröivien kumpujen sisään. Ne viettivät suurimman osan elämästään noissa maan alle kaivamissaan koloissa ja tunneleissa, joista käsin ne tekivät öisin hyökkäyksiä ruoka-apajille.

Nykyään niitä näkyi kyllä päivisinkin, mikä kertoi varmaankin siitä, että niitä oli jo valtavan paljon. Ne lisääntyivät todella nopeasti. Niin, näissä otuksissa yhdistyivät myyrien ja kanien pahimmat puolet kilpikonnien panssarisuojaukseen. Nykyisin gangstakanin ottaminen lemmikiksi oli tietysti kiellettyä, mutta vahinko oli jo tapahtunut. Muutamasta otuksesta oli kasvanut se tuhatpäinen yhdyskunta, joka asusteli leiriä ympäröivien kukkuloiden uumenissa ja uhkasi heidän henkeään.

– Kaksi yritystä? Joni varmisti ja puisteli päätänsä. – Ja sitten...?

Lisa ei vastannut.

Suurin kaikista on toivo, niin veli oli sanonut. Hän oli luultavasti kuullut lauseen Marielta, tytöltä, johon oli ollut korviaan myöten rakastunut. Joni toivoi, että edes jompikumpi näistä toivon lähetteläistä, Ari tai Marie, olisi ollut nyt leirissä, kun uusi talvi saattoi iskeä koska tahansa, ja osa asukkaista oli jo avoimen kapinan partaalla. Mutta kumpikaan ei tietenkään ollut paikalla, eikä kai koskaan enää olisikaan. Joni tunsu itsensä pieneksi, liian pieneksi kantamaan kaikkea vastuuta. Ei hän ollut mikään sankari.

Aurinko vajosi vauhdilla kohti horisontissa siintäviä vuoria. Se värjäsi maasta nousevan kellertä-

vän pölyn kimmeltäväksi usvaksi, joka ei lakannut kiehtomasta pojan mieltä. Näytti siltä kuin keijukaiset olisivat tanssien juhlineet hämärän tuloa. Oli kummallista, kuinka kauheus ja kauneus mahtuivat samaan kuvaan niin sopuisasti. Joni toivoi, että hän vielä jonain päivänä voisi iloita tästä kaikesta. Olla onnellinen vailla huolen häivää. Nauraa tyhmille jutuille, kertoa huonon vitsin, tönäistä kaveria kylkeen, kaikkea sitä hän kaipasi.

Joni poimi maasta kiven, punnitsi sitä ja katsoi pesäaukolla illan viistossa keltaisessa valossa tarkkailevaa gangstakania. Hän antoi kuitenkin kätensä vaipua alas ja kivi putosi kynittyyn peltoon.

2.

He istuivat majan seinustalla lempeässä iltapäivävalossa. Erityisesti nämä viimeiset tunnit ennen Keplerin arvaamatonta yötä olivat tehneet Joniin vaikutuksen. Silloin valo oli melkein samanlaista kuin se oli ollut maapallolla. Auringon laskiessa tulivat sitten muut värit, jotka olivat Keplerin tapaan kuin sekopäisen taiteilijan paletista.

Johdun varmaan jotenkin ilmakehästä, että jokainen auringonlasku oli niin hullun värikäs ja kahta samanlaista ei ollut. Joni ei vain saanut näistä tuokiosta kyllikseen ja hänen suunsa oli tyytyväisessä kestopölyssä, kun hän vilkaisi Aria ja äitiä, joka silmät puoliuimmassa nojasi seinään heidän välissään.

– Eikö olekin mahtavaa? Joni fiilisteli.

– Oikein kaunista. Kiitos kovasti, äiti nyökkäsi.

– Ei sinun tarvitse minua mistään kiittää, Joni naurahti hiukan väkinäisesti.

– Kiitos kovasti.

Ari tyytyi vain mutristamaan suutaan.

Joni katsoi äitiään, joka näytti tavattoman kauniilta istuessaan siinä valon seinälle kehystämänä. Avonaisissa hiuksissa oli harmaan vivahde ja avaruushaalarin vetoketju oli hiukan auki. Hän oli täydellinen kuin... Joni ei halunnut sanoa sitä itselleen, mutta silti ajatus oli taas karannut. Täydellinen kuin nukke.

– Kuuletteko? Nyt se aloittaa sen taas, Joni kuis-
kasi ja osoitti laakson pohjalla olevan metsän reu-
naa, josta kantautui ohut, huilumainen vihellys, jo-
ka aaltoili kepeästi illassa.

– Onkohan se ötökkä vai siivekäs vai joku siltä
väliltä? Ari pohti.

– Jonain päivänä meillä on sille nimikin, Jo-
ni toivoi.

– Oikein kaunista. Kiitos kovasti, äiti totesi koh-
teliaasti.

Veljekset vilkaisivat toisiaan, mutta välttivät tul-
kitsemasta toistensa ilmeitä.

Äiti oli neurotuunattu, niin kuin monet aikuiset
Maassa olivat olleet. Eivät pojat sitä silloin ol-
leet tienneet, mutta nyt siitä ei ollut epäilystäkään.
Maapalloa hallitseva AI, tekoäly, oli tehnyt tuu-
nauksen avulla aikuisista helpommin käsiteltäviä,
mutta myös Marien paholaismainen isä oli käyttä-
nyt samaa tekniikkaa omiin tarkoituksiinsa. Äiti
oli yksi kolmesta aikuisesta, jotka Marien kaverit
Erik ja Halfman-halfbiscuit05 olivat onnistuneet
pelastamaan tähtipurjehtijalle, joka lähti kohti
Kepleriä.

Illalla, kun värit olivat jo sammuneet ja äiti oli
mennyt majaan nukkumaan, tai millä nimellä näi-
den käsiteltyjen unta sitten kutsuttiinkaan, veljekset
jäivät vielä istumaan ulos.

KEPLER62

UUSI MAAILMA

KAKSI HEIMOA

Kepler62-avaruusseikkailun toinen kausi alkaa!

Alkuperäisen Kepler62-retkikunnan nuorin jäsen, Joni on saanut harteilleen päällikön tehtävän, eikä se suju kovin hyvin: Viljelykset eivät onnistu ja leiriä uhkaa nälänhätä. Erimielisyydet ja kapinahenki kasvavat. Kaiken lisäksi jokin tuntematon uhka leijuu kaiken yllä. Ja aivan kuin tässä ei olisi vielä tarpeeksi; paikalle saapuu salaperäinen X.

Timo Parvela kirjoittaa Kepler62-sarjaa vuorotellen norjalaisen Bjørn Sortlandin kanssa, ja Pasi Pitkäsen kuvitus viimeistelee suositut avaruusseikkailut. Uudisraivaajina tuntemattomalle planeetalle lähtevien lasten elämästä kuvaavaa sarjaa on käännetty jo 13 kielelle.

www.wsoy.fi

9 789510 433287

L84.2

ISBN 978-951-0-43328-7

